

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 13Co/56/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5614203558
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Bebčák
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5614203558.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Róberta Bebčáka a členov senátu JUDr. Márie Dubcovej, Mgr. Zuzany Štolcovej, v právnej veci žalobcu: CD Consulting s.r.o., so sídlom Příkop 843/4, Zábřdovice, 602 00 Brno, Česká republika, IČO: 264 29 705, proti žalovanému: V. V., nar. XX.X.XXXX, bytom O. XXXX/XX, XXX XX J. Q., štátny občan SR, v konaní o zaplatenie 1.287,91 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/95/2014-118 zo dňa 27. 2. 2017, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10C/95/2014-118 zo dňa 27. 2. 2017 v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a vo výroku o náhrade trov konania p o t v r d z u j e .

Žalovaný n e m á n á r o k na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd konanie o zaplatenie zmenkového úroku vo výške 0,19 % denne zo sumy 1.287,91 Eur od 1.4.2011 do zaplatenia, zastavil, vo zvyšnej časti žalobu zamietol a žalovanému nárok náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení poukázal na návrh na uplatnenie pohľadávky v zmysle článku 4 ods. 1 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu (ďalej aj len Nariadenie), ktorým sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia zmenkovej sumy vo výške 1.287,91 Eur, zmenkového úroku vo výške 0,25 % denne z tejto sumy od 1.4.2011 do zaplatenia, úroku zo zmenkovej sumy vo výške 6 % ročne zo sumy 1.287,91 Eur od 4.5.2011 do zaplatenia, zmenkovej odmeny vo výške 1/3 % zmenkovej sumy, teda 4,29 Eur a náhrady trov konania. Návrh odôvodnil tým, že ako indosatár je nadobúdateľom všetkých práv zo zmenky, ktorú vystavil žalovaný dňa 16.7.2010 na zmenkovú sumu 1.287,91 Eur. Indosovaná zmenka je vistazmenkou, opatrenou doložkou „na platenie predložiť v lehote 4 rokov od vystavenia“ a bola vystavená dňa 16.7.2010, pričom do jej textu bol počítaný záväzok žalovaného zaplatiť zmenkovú sumu spolu s 0,25 % denným úrokom od 1.4.2011. Indosant predložil zmenku k zaplateniu, pričom vystaviteľ doposiaľ zaplatil 0 Eur.

2. Okresný súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 10C/95/2014-34 zo dňa 29.6.2015, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 13Co/65/2016-85 zo 12.10.2016.

3. Okresný súd na nariadenom pojednávaní vykonal dokazovanie fotokópiou zmenky a obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 7Er/2328/2012 a podanú žalobu v zostávajúcej časti po vykonanom čiastočnom späťvzatí zamietol, nakoľko nemal preukázanú jej dôvodnosť. Okresný súd v súlade s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý poukázal na zmenu právneho stavu veci v dôsledku prijatia spoločného stanoviska občianskoprávneho a obchodnoprávneho

kolégia NS SR č. 93/2015, konštatoval, že už skutočnosti uvedené žalobcom v žalobe a pripojená zmenka nasvedčovali tomu, že žalovaný má postavenie spotrebiteľa. Okresný súd preto ex offio pripojil uvedený exekučný spis, ktorý postup bol v súlade s ustanovením § 295 CSP, v zmysle ktorého môže súd vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to potrebné pre rozhodnutie vo veci. Žalobca dotknutú zmenku nadobudol indosamentom od obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Zmenka mala povahu zabezpečovacej zmenky, čo potvrdzuje údaj na zmenke, totožný s číslom zmluvy o úvere uzavretej medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s. r. o. a táto skutočnosť vyplýva aj z článku 13. Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Okresný súd mal preukázané, že medzi pôvodným majiteľom zmenky POHOTOVOSTĚ, s. r. o. a žalovaným vznikol spotrebiteľský právny vzťah podľa § 52 Občianskeho zákonníka. Žalovaný bol v zmluve označený ako fyzická osoba rodným číslom a údajom o bydlisku, pričom zmluvu neuzatváral v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a veriteľ pri uzatváraní zmluvy konal ako podnikateľ, ktorého predmetom činnosti je poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Jednalo sa tak o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na ktorú sa aplikovali ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch podľa § 9 ods. 2 písm. i), j), y), podľa ktorých musí zmluva obsahovať ako obligatórne náležitosti údaje o ročnej úrokovej sadzbe, ročnej percentuálnej miere nákladov aj o priemernej hodnote ročnej percentuálnej miery nákladov. Absencia týchto údajov je zákonom sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru. Keďže predmetná úverová zmluva uvedené náležitosti neobsahovala, považoval sa poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov a spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o. vzniklo len právo na vrátenie sumy poskytnutého úveru, t. j. 700 Eur. Samotná zmenka však bola vyplnená na sumu 1.287,91 Eur, a preto táto zmenka bola vyplnená v rozpore s ustanovením § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, podľa ktorého veriteľ smie prijať od dlžníka zmenku alebo šek na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru, len ak ide o zabezpečovaciu zmenku a zmenková suma v čase vyplnenia je maximálne vo výške aktuálnej výšky nesplateného spotrebiteľského úveru a príslušenstva vo výške maximálne 30 % istiny poskytnutého spotrebiteľského úveru. V dôsledku uvedenej skutočnosti je podľa okresného súdu zmenka neplatná a napriek tomu spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s. r. o. indosovala zmenku bez postúpenia pohľadávky zo zmluvy o úvere na žalobcu, čím došlo k zhoršeniu postavenia žalovaného vo vzťahu k veriteľovi zo zmluvy o úvere. Nevedomosť žalobcu pri nadobúdaní zmenky od jej pôvodného majiteľa, že koná na škodu žalovaného, sa podľa okresného súdu javí ako veľmi nepravdepodobná, a to aj s ohľadom na medializáciu obchodných praktík spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. a konštantnú rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky. Podľa okresného súdu žalobca pri zachovaní minimálnej miery opatrnosti pri nadobúdaní zmenky mal a mohol vedieť, že sa jedná o zmenku zabezpečovaciu, ktorej funkciou bolo zabezpečenie záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a teda žalobca konal na škodu žalovaného ako dlžníka.

4. Okresný súd o trovách konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Žalobca procesne zaviniel zastavenie konania v časti, nakoľko nepreukázal, že k čiastočnému späťvzatiu žaloby došlo pre správanie sa žalovaného, čo okresný súd konštatoval ako plný úspech žalovaného v konaní. Žalovaný si však nárok na náhradu trov konania neuplatnil, v priebehu konania bol nečinný a z obsahu súdneho spisu vznik žiadnych trov konania na jeho strane preukázaný nebol. Okresný súd tak žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

5. Proti tomuto rozsudku v celosti podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), b), h), CSP. Namietal, že okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uvádza, že vo veci vykonal dokazovanie, okrem iného oboznámením sa so zmluvou o úvere, exekučným spisom a ďalšími listinnými dôkazmi. Takéto dokazovanie žalovaný nenavrhol. Žalobca súdu predložil platnú zmenku, z ktorej uplatňoval nároky, a preto z tejto zmenky sa malo pri rozhodovaní vychádzať. Žalovaný mohol podľa čl. 5 ods. 3 a 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke, a pokiaľ tak neurobil, akékoľvek iné námietky musia byť odmietnuté, a to z dôvodu aj uplatnenej koncentračnej zásady konštruovanej Nariadením. Okresný súd navyše pri vydávaní rozhodnutia vychádzal podľa neho z nesporných skutočností, avšak skutočnosti, z ktorých okresný súd vychádzal, neboli tvrdením ani jednej zo sporových strán. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom neakcesorickej povahy, a preto ju nie je možné spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené. Žalobca namietal, že okresný súd ignoroval ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. zákon zmenkový a šekový (ďalej len „zákon č. 191/1950 Zb.“). Z ustanovenia § 17 zákona č. 191/1950 Zb. vyplýva, že ten, kto je žalovaný zo zmenky, môže vznášať proti zmenkovému nároku určité námietky, avšak je na ňom, aby oprávnenosť týchto námietok preukázal. Dôkazné bremeno tak spočíva na povinnom, v danom prípade spočívalo na žalovanom a ak toto dôkazné bremeno neuniesol, tak potom nie je možné pri kauzálnych námietkach dôkazné bremeno

presúvať zo žalovaného na žalobcu ako oprávneného. Žalobca v odvolaní poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.8.2002 sp. zn. 25Cdo 1839/2000, uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10CoZm/79/2013, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013 a zvýraznil zásadu abstraktnosti zmenkových záväzkov, čo znamená, že v prípade zmenky ide o záväzky celkom oddelené od všeobecných záväzkových vzťahov, ktoré viedli k jej vzniku, čo platí aj pre zmenky zabezpečovacie. Vzhľadom k tomuto základnému východisku preto okresný súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal aj na závery Stanoviska Najvyššieho súdu SR 93/2015, ktoré podľa jeho názoru vychádza z viacerých nepravdivých premís. V súvislosti so Stanoviskom Najvyššieho súdu SR č. 93/2015 Zb. žalobca poukázal na niekoľko prípadov rozhodnutí Oberster Gerichtshof - najvyššieho rakúskeho súdu v civilných veciach, a keďže rakúsky ústavný súd nie je oprávnený skúmať ústavnosť rozhodnutí Oberster Gerichtshof, sú tieto rozhodnutia považované za konečné v rámci súdneho systému Rakúskej republiky. Ani nemecká ani rakúska úprava ochrany spotrebiteľa neobsahuje žiadne prelomenie ochranyhodnosti prevodu (rubopisu) v prípadoch zmenky založenej spotrebiteľským vzťahom, čoho dôkazom je: BGH, 25.02.1965 - II ZR 191/62 (Dr. Fisher, Dr. Kuhn, Liesecke, Dr. Bukow a Dr. Schulze. Žalobca v podanom odvolaní uviedol závery a rozhodnutia práve vo vzťahu k ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. v nadväznosti na Spoločné stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 93/2015 so záverom, že samotné stanovisko bez odôvodnenia sa vôbec nezmieňuje o prelomení ochrany nadobúdateľa zmenky podľa § 17 čl. I zákona č. 191/1950 Zb., t.j. o nepotrebnosti preukazovania zlomyseľného konania nadobúdateľa zmenky (indosatára) pri nadobúdaní zmenky, či už na námietku dlžníka alebo bez nej, z čoho jasne vyplýva, že ust. § 17 zákona č. 191/1950 Zb. naďalej platí v celej svojej šírke, že stanovisko sa skutočne týka iba povinnosti ex offo preskúmať zmenkový nárok v intenciách možnej absolútnej neplatnosti podkladového úkonu (kauzálneho úkonu) z dôvodu jeho nekalej povahy alebo neprípustnosti nároku zo zmenky. Stanovisko NS SR č. 93/2015 v žiadnom prípade neprelomilo zásadu ochranyhodnosti prevodu zmenky rubopisom. K prelomeniu došlo až zmenou zákona zmenkového a šekového k 23.12.2015, a to nepochybne bez spätných účinkov na zmenky vystavené pred týmto dátumom. Stanovisko Najvyššieho súdu SR v podstate odmieta aplikovať ochranu zmenkového dlžníka voči indosantovi cestou náhrady škody a tlačí všeobecné súdy do hľadania riešení poskytnutia ochrany dlžníkovi pred ochranou indosatára, avšak nijako neuvádza, že ak aj všeobecný súd zistí neplatnosť kauzálneho úkonu, čo má všeobecný súd okrem prieskumu zmenkového nároku v intenciách neplatného kauzálneho úkonu robiť. Prieskum zmenkového nároku v intenciách neplatnosti kauzálneho úkonu po dobromyseľnej indosácii má ten následok, že sa to nijako nedotýka povinnosti zaplatiť sumu uvedenú na zmenke. V ďalšej časti odvolania žalobca poukázal na rakúsku úpravu ochrany spotrebiteľa pri zmenkových vzťahoch, a to znenie rakúskeho spolkového zákona o ochrane spotrebiteľa, ako aj rozsudok Oberster Gerichtshof, rozhodnutie sp. zn. 1Ob602/87 z 10.6.1987. Žalobca zdôraznil, že neexistuje taký judikát českého, nemeckého alebo rakúskeho súdu, ktorý by umožňoval chrániť zmenkového dlžníka pred dobromyseľným (pri nadobúdaní zmenky) indosatárom tak, že by chránil zmenkového dlžníka bez námietky zmenkového dlžníka vo vzťahu k okolnostiam, ktoré by mohol namietat voči predchádzajúcemu majiteľovi zmenky. Princíp zákazu zneužitia práva totiž chráni len tých, čo sa o svoje práva starajú. To, že bolo možné zmenkou zabezpečiť sumu len do výšky 30 % (§ 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z.z.) nie je dôvodom na neplatnosť zmenky, ak suma v nej uvedená presahuje túto sumu. Uvedené je možné považovať len za relatívnu námietku zmenkového zákazu, ktorá je založená na porušení povinnosti veriteľa dlžníka neprijat' zmenku v rozpore so zákazom jej prijatia t.j. na osobných vzťahoch medzi veriteľom a dlžníkom. Neplatnosť zmenky je regulovaná výlučne zákonom č. 191/1950 Zb., a preto nie je možné na ňu aplikovať ustanovenie o neplatnosti právnych úkonov v zmysle Občianskeho zákonníka. Zmenka v danom konaní spĺňa všetky náležitosti vyžadované v § 75 zákona č. 191/1950 Zb., tak potom nemôže byť zmenkou neplatnou, a to z dôvodu, že by svojim obsahom alebo účelom odporovala zákonu. Skúmaním kauzy ex offo by dochádzalo k narúšaniu pilierov, na ktorých stojí zmenkové právo a Dohovor o jednotnom zmenkovom práve zo 7.6.1930, čím by dochádzalo k budovaniu nedôvery voči zmenke ako cennému papieru. Názor Najvyššieho súdu SR v odôvodnení stanoviska o tom, že pri uplatnení námietky dlžníka, že žalobca konal vedome na škodu dlžníka, by výkon práva bol v rozpore s dobrými mravmi ako aj v rozpore so zákonom o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z. (§ 4 ods. 7), je podľa názoru žalobcu nesprávny. V prípade indosácie zmenky, sa zmenka stáva platidlom, takže možnosť vznášať námietky voči nej je obmedzená len na prípady zlomyseľnosti nadobúdateľa pri jej nadobúdaní. Najvyšší súd SR v stanovisku nesprávne vykladá pojem „vedome na škodu veriteľa“ spôsobom, ktorý bol v Rakúsku na Oberster Gerichtshof opustený v roku 1972. Pre porovnanie žalobca poukázal na rozhodnutie OGH 1 Ob 270/57 z 8.1.1958, OGH 5 Ob 275/71 z 25.01.1972 SZ 45/6 - EvBl 1972/190 S 352.

6. Žalobca poukázal na to, že znenie dohody o vyplňovacom práve vo všeobecných obchodných podmienkach nemá žiadne znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky, pretože nebude spôsobovať značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach oproti zákonnej úprave a navyše sa bude týkať ceny hlavného predmetu plnenia, ktorá bola individuálne vyjednaná, pričom sa v ňom nebude spomínať žiaden zmenkový úrok, ani taký, ktorý je neprímeranej výšky ako sankcia za nesplnenie zmluvnej povinnosti, a potom dohoda o vyplňovacom práve nemala byť ako porušená, keďže dlžník podpísal blankozmenku s údajom, ktorý sa v dohode o vyplňovacom práve nespomínal, čo však, keďže išlo o prejav dlžníka, nie pôvodného veriteľa, znamená, že dohoda o vyplňovacom práve nemôže byť ani neplatná, nielen porušená. Nadobúdateľ zmenky je chránený a nemožno mu rozpor s dohodou o vyplňovacom práve namietat', okrem prípadu zlomyseľnosti alebo hrubej nedbanlivosti, čo však v situácii predtlačenej sumy zmenkového úroku a neznalosti všeobecných obchodných podmienok v čase nadobudnutia zmenky znamená, že nadobúdateľ zmenky nemal žiadnu indíciu, aby pátral po dohode o vyplňovacom práve. Vo vzťahu k zmenkovému úroku vo výške 0,25 % denne samotné stanovisko NS SR jednoznačne požaduje posúdiť mieru primeranosti takéhoto úroku a zamietnuť žalobu v časti nad rámec primeranosti. Tento úrok sa počíta od vystavenia zmenky do splatnosti zmenky v prípade zmenky vystavenej na videnie, čo je moment jej predloženia dlžníkovi a od tohto momentu sa počíta zákonný úrok z omeškania vo výške 6 % ročne. Žalobca žiadal rozsudok okresného súdu zmeniť tak, že žalobe bude vyhovieť s priznaním trov súdneho konania.

7. K doručenému odvolaniu žalobcu sa žalovaný písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Žiline ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“) prejednal vec v medziach odvolacích dôvodov žalobcu podľa § 379, 380 ods. 1 CSP bez nariadenia pojednávania a verejným vyhlásením rozsudku krajským súdom za rešpektovania ust. § 219 ods. 1, 3 CSP bol rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a vo výroku o náhrade trov konania potvrdený ako vecne správne rozhodnutie podľa § 387 ods. 1 CSP. Rozhodnutie bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

9. K procesnému postupu krajského súdu, ktorý prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia ústneho pojednávania, sa poukazuje na uznesenie Krajského súdu v Žiline č.k. 13Co/56/2017-167 zo dňa 30.1.2018 s tým, že podľa ust. § 219 ods. 3 CSP bolo miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke krajského súdu v lehote najmenej 5 dní pred jeho vyhlásením, v zmysle uvedeného uznesenia krajského súdu dňa 20.2.2018, na základe čoho boli, v spojení s ustanovením § 378 ods. 1 CSP, splnené procesné podmienky k verejnému vyhláseniu rozsudku krajským súdom.

10. Primárne v procesnej rovine krajský súd uvádza, že bol v odvolacom konaní povinný postupovať a konať od 01.07.2016 podľa zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), a to v zmysle ust. § 470 ods. 1 CSP, podľa ktorého, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

11. Podľa § 379 CSP odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný okrem prípadov, ak a) od rozhodnutia o napadnutom výroku závisí výrok, ktorý odvolaním nebol dotknutý, b) ide o nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 a odvolanie podal len niektorý zo subjektov, c) určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu.

12. Podľa § 380 ods. 1 CSP odvolací súd je odvolacími dôvodmi viazaný.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Krajský súd vo vzťahu k odvolaniu žalobcu zo dňa 05.04.2017 (č.l. 129 spisu), v ktorom žalobca uviedol, že proti rozsudku okresného súdu podáva v celosti odvolanie, uvádza, že toto podanie čo do rozsahu podaného odvolania posudzoval podľa jeho obsahu (§ 124 ods. 1 CSP). Žalobca v odvolaní neuviedol žiadne dôvody, ktorými by namietal nesprávnosť rozsudku okresného súdu vo výroku o zastavení konania v časti o zaplatenie zmenkového úroku 0,19 % denne a na základe ktorých by bolo možné dospieť k záveru, že ním podané odvolanie smeruje aj proti tejto časti rozsudku. Krajský súd pritom zohľadnil, že k zastaveniu konania došlo na základe späťvzatia žaloby žalobcom, čím okresný

súd vyhovel žiadosti žalobcu, aby sa o tejto časti ním pôvodne uplatneného nároku ďalej nekonalo. Odvolanie žalobcu čo do jeho rozsahu preto krajský súd vyhodnotil ako odvolanie smerujúce voči rozsudku okresného súdu v časti výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti a v závislom výroku o náhrade trov konania.

15. Krajský súd pri preskúvaní rozsudku súdu prvej inštancie za aplikácie ust. § 380 ods. 1 CSP bol viazaný rozsahom podaného odvolania žalobcu. Zo žalobcom vymedzených odvolacích dôvodov mohli byť pritom vzaté do úvahy len tie, ktoré nemali charakter nových argumentov, tvrdení neobsiahnutých v konaní pred súdom prvého stupňa. Krajský súd po oboznámení sa so spisovým materiálom a postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu dotknutého rozsudku, nezistil vady, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Krajský súd predovšetkým poukazuje na svoje zrušujúce uznesenie č. k. 13Co/65/2016-85 zo dňa 12.10.2016, ktorým bol pôvodný rozsudok okresného súdu č.k. 10C/95/2014-34 zo dňa 29.6.2015 zrušený a vec bola súdu prvého stupňa vrátená na ďalšie konanie. V tomto uznesení odvolací súd vyslovil právne záväzný názor, v zmysle ktorého je potrebné okresným súdom dokazovanie uskutočniť na riadne nariadenom pojednávaní za rešpektovania vyvíjajúcej sa rozhodovacej činnosti všeobecných súdov za vzatia do úvahy Spoločného stanoviska občiansko-právneho kolégia a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 93, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk č. 8/2015. Okresný súd postupoval v súlade s týmto stanoviskom, keď vo veci nariadil na deň 27.2.2017 pojednávanie, na ktoré predvolal sporové strany. Podľa zápisnice z pojednávania založenej na čl. 115 spisu, bolo na tomto pojednávaní vykonávané dokazovanie, ku ktorému uvedeným procesným postupom bola okresným súdom daná sporovým stranám možnosť k vykonávaným dôkazom sa vyjadriť. Pokiaľ žalobca, jeho pôvodný právny zástupca a žalovaný toto právo nevyužili, tak uvedené je bez zásahu do prijatých vecne správnych záverov súdu prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania.

16. Žalobca argumentoval osobitným charakterom konania v zmysle Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 861/2007, ktorým sa ustanovuje európske konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu, s dôrazom kladeným na obsah uplatneného nároku žalobcu, ktorý vychádzal z predloženej zmenky, a namietal, že nebol daný priestor na uplatnenie kauzálnych námietok a tým ani na vedenie konania a dokazovania pred súdom prvej inštancie, ohľadom kauzálneho vzťahu, ktorý predchádzal vystaveniu zmenky. Žalobca v tomto smere namietal aj skutočnosť, že okresný súd pristúpil k preskúvaniu uplatneného zmenkového nároku za situácie, kedy žalovaný v konaní námietky voči zmenke neuplatnil. Žalobca tiež vyslovil v podanom odvolaní nesúhlas so závermi spoločného stanoviska NS SR č. 93/2015.

17. Krajský súd ako už bolo uvedené vyššie, konštatoval, že na základe zrušujúceho uznesenia súd prvej inštancie vo veci nariadil pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie, okrem iného aj oboznámením sa s exekučným spisom sp. zn. 7Er/2328/2012 so záverom, že nariadením pojednávania boli zachované tak práva žalobcu ako aj práva žalovaného, a preto nemôže obstať námietka žalobcu, že vykonaním takéhoto dokazovania boli porušené jeho práva. Nariadením pojednávania vo veci boli sporovým stranám vytvorené rovnaké možnosti na uplatnenie a ochranu ich práv a právom chránených záujmov, čím nemožno dospieť k relevantnosti ani námietky žalobcu ohľadom zásahu do práv garantovaných Nariadením.

18. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ Krajský súd v Žiline ako súd odvolací konal a v predchádzajúcich rozhodnutiach vydaných pred 20. októbrom 2015 vychádzal primárne zo zmenkového charakteru uplatneného nároku v kombinácii s účelom Nariadenia bez prihliadnutia ex offo na možný spotrebiteľský charakter kauzy stojacej za zmenkou, tak v danom momente tohto konania a rozhodovania bolo potrebné vychádzať z vývoja rozhodovacej praxe súdov v Slovenskej republike v dotknutých veciach, ktorú zjednocuje prijaté Stanovisko vo veciach občiansko-právnych a obchodných č. 93, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR č. 8/2015 ako Spoločné stanovisko občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky vo vzťahu k ochrane spotrebiteľa. Práve s ohľadom na princíp právnej istoty, ktorý spočíva v zabezpečení jednotného rozhodovania súdov v totožných či obdobných veciach, potom aj Krajský súd v Žiline ako súd odvolací bol povinný rešpektovať relevantnú judikatúru ako aj prijaté zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Požiadavka právnej istoty automaticky neznamená to, že sa nemôže vyvíjať judikatúra najvyššieho súdu, čo platí aj k rozhodovacej praxi odvolacieho súdu.

19. Okresný súd za dodržania ustanovení Nariadenia a cez úpravu čl. 19 Nariadenia v spojení s ustanoveniami CSP vo vzťahu k dokazovaniu správne postupoval, vychádzajúc i zo Spoločného Stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015 k postupu súdov nižšieho stupňa vo veciach návrhov s uplatneným právom zo zmenky zo vzťahu k ochrane spotrebiteľa zo dňa 20. októbra 2015, publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 8/2015, pod č. 93, podľa ktorého: „I. Ak navrhovateľ ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku doloží zmenku, platí bez ohľadu na povahu procesného nástroja, ktorý navrhovateľ použil, že: 1. pokiaľ z akýchkoľvek okolností prejednávanej veci vyplynie konajúcemu súdu súvislosť s nekalou povahou či neprípustnosťou uplatneného nároku, je tento ex offa povinný zabezpečiť prieskum nároku v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má nárok základ; 2. pokiaľ súd nevzhľadne žiadnu nekalosť či neprípustnosť predloženého návrhu, súd pristúpi k prieskumu uplatneného nároku v rozmedzí prípadne vznesených námietok zohľadňujúc ich rozsah a povahu, pri rešpektovaní povinnosti posúdiť prípadnú absolútnu neplatnosť úkonu, ak to z vykonaného dokazovania vyplynie. II. Ak je vystaviteľom zmenky spotrebiteľ, je možné túto skúmať až po úroveň dohody o vyplňovacom práve, aplikujúc právnu úpravu platnú a účinnú v čase, kedy bola zmenka vystavená. III. Aj v prípade, že nie sú podané kauzálne námietky vystaviteľom zmenky (bez ohľadu na to, či je spotrebiteľom), ktorý je na strane žalovaného, je možné preskúmať a podľa okolností prípadu posúdiť nárok na uplatnený zmluvný úrok ako nárok uplatnený v rozpore s dobrými mravmi, ak výška uplatneného nároku podľa úvahy súdu takýto exces dosahuje“, keď zabezpečil prieskum nároku uplatneného žalobcom v intenciách možnej absolútnej neplatnosti úkonu, v ktorom má žalovaný nárok svoj základ, a to v situácii, ak žalobca ako dôkaz osvedčenia uplatneného nároku predložil súdu zmenku. Teda na bližšie zistenie povahy subjektov pôvodného záväzkového vzťahu, ako aj z dôvodu komplexného posúdenia existencie záväzkového vzťahu ako spotrebiteľského, si súd prvej inštancie v konaní zabezpečil exekučný spis súvisiaci so zmluvou, ktorá bola označená číslom zmluvy na origináli zmenky, a ktorá bola uzavretá medzi žalovaným ako dlžníkom a prvým majiteľom zmenky ako veriteľom, z ktorého súd zistil spotrebiteľský charakter predmetnej zmluvy.

20. V konkrétnych podmienkach danej veci odvolací súd zvýrazňuje tie zistenia a závery okresného súdu, ktoré v súvislosti s predtým vedeným exekučným konaním voči žalovanému sp. zn. 7Er/2328/2012 viedli k zamietnutiu uplatneného nároku žalobcu vo zvyšnej časti, ak bolo zrejmé postavenie žalovaného ako spotrebiteľa v úverovom vzťahu s predchádzajúcim majiteľom zmenky zabezpečujúcej poskytnutý spotrebiteľský úver. Bolo preukázané, že zmenka sa kauzálne týkala a mala zabezpečovať poskytnutý spotrebiteľský úver a z dokazovania dostatočne vyplynul záver okresného súdu o vyplnení zmenky v rozpore so zákonom uvedením zmenkovej sumy presahujúcej zákonom stanovenú maximálnu výšku. Vychádzajúc aj z uvedeného spoločného stanoviska, aj keď v rozhodnom období (do 31.12.2010) samotné vystavenie zmenky v spotrebiteľských vzťahoch bolo povolené, rovnako tak indosácia zmenky zabezpečujúcej spotrebiteľský úver, v danej veci bolo dôvodné poskytnutie ochrany súdom prostredníctvom právnej úpravy o ochrane spotrebiteľa. V tomto smere odvolací súd zhodne so spoločným stanoviskom zdôrazňuje, že „Ani nariadenie ani OSP neobmedzuje odporcu v tom, aké námietky môže uplatniť. Ak by vzhľadom na uplatnené námietky odporcu súd dospel k záveru, že navrhovateľ vedome konal na škodu odporcu ako dlžníka z indosovanej zmenky, pretože pri nadobudnutí zmenky, na ktorej je uvedené číslo spotrebiteľskej zmluvy vedel, že sa jedná o zmenku na rad, ktorá v zásade zbavuje dlžníka možnosti uplatniť voči novému majiteľovi zmenky námietky v zmysle § 17 ZZŠ a z údaju o čísle zmluvy (tzv. hodnotová doložka, ktorá informuje o kauzálnom vzťahu vedúcemu k použitiu zmenky a okolností svojich vzťahov k remitentovi musel vedieť, že zmenka sa týka spotrebiteľského vzťahu), výkon práva navrhovateľa by tak vzhľadom na konkrétne zistené okolnosti bol v rozpore s dobrými mravmi podľa ust. § 3 OZ, ako aj so ZSÚ v znení platnom do 31.12.2010, pretože indosácia zmienok zabezpečujúcich záväzok dlžníka zo spotrebiteľskej zmluvy v posudzovaných okolnostiach predmetných prípadov bola v rozpore s ust. § 4 ods. 7 citovaného zákona v znení platnom do 31.12.2007; toto platí aj pre ust. § 4 ods. 6, 7 cit. zákona v znení platnom od 1.1.2008 do 31.12.2010“.

21. „Pokiaľ by sme dospeli k záveru, že pri vymáhaní dlžnej sumy z indosovanej zmenky súd nemá možnosť hodnotiť obsah spotrebiteľskej zmluvy a rozhodnúť o nekalosti niektorých zmluvných podmienok či zhodnotiť platnosť zmenky samotnej, išlo by o neprijateľné zníženie právnej ochrany prináležiacej spotrebiteľovi a o porušenie zásady efektivity. Rigidná aplikácia ust. § 17 ZZŠ by spôsobila spotrebiteľovi nepriemerané ťažkosti pri až následnom možnom domáhaní sa ochrany svojich práv (ust.

§17 obsahuje úpravu, podľa ktorej kto je žalovaný zo zmenky, nemôže robiť majiteľovi námietky, ktoré sa zakladajú na jeho vlastných vzťahoch k vystaviteľovi alebo k predošlým majiteľom, okrem ak majiteľ pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka). Prijatie výkladu smerujúceho k povinnosti spotrebiteľa bez výhrad uspokojiť veriteľa - nadobúdateľa indosovanej zmenky a až následne ho žalovať o náhradu škody, s povinnosťou v takomto konaní dokazovať, že nadobúdateľ zmenky konal vedome na škodu dlžníka, by v konečnom dôsledku viedlo k prenosu povinnosti na spotrebiteľa spôsobom, ktorý je podľa právnej úpravy ochrany spotrebiteľa neprijateľný“.

22. „Určujúcim pri hľadaní práva má byť, že v každej veci je potrebné vychádzať z individuálnych okolností každého jednotlivého prípadu, ktoré vychádzajú zo skutkových zistení všeobecných súdov. Je povinnosťou všeobecného súdu zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti súdnej veci a prihliadnuť na ne aj cez prizmu dobrých mravov, keďže nesúlad právneho úkonu s nimi vedie k jeho neplatnosti. Povinnosť všeobecného súdu posúdiť uplatnený nárok aj z hľadiska súladu s dobrými mravmi je zvýraznená v tých prípadoch, keď ju účastník konania výslovne namieta, musí však na ňu prihliadať aj v prípadoch, kedy takýto rozpor zistí súd sám pri prieskume ex officio, keďže na absolútnu neplatnosť úkonu súd musí prihliadať ex lege. Dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe. Sociálno-právne chápanie zmluvnej slobody sa môže uplatniť len za predpokladu približne vyváženého pomeru síl účastníkov zmluvy a len za tohto predpokladu sa môže stať prostriedkom primeraného vyrovnania záujmov, ako už bolo vyslovené niekoľkokrát aj v rozhodnutiach Ústavného súdu SR“.

23. Okresný súd vecne správne postupoval, ak v súvislosti s uplatnenou pohľadávkou zo zmenky túto pohľadávku podrobil prieskumu na základe nariadeného pojednávania, ktorý prieskum bol v súlade aj s vyvíjajúcou sa rozhodovacou činnosťou všeobecných súdov, za vzatia do úvahy aj Spoločného stanoviska občiansko-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a obchodno-právneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. októbra 2015, aby sa tak zabezpečil princíp právnej istoty pri rozhodovaní v druhovo rovnakých veciach, ktorý princíp právnej istoty patrí k základným znakom právneho štátu, ktorým právnym štátom nepochybne je aj Slovenská republika, za akceptovania aj vysloveného záveru krajským súdom v zrušujúcom uznesení krajského súdu č.k. 13Co/65/2016-85 zo dňa 12.10.2016. Pokiaľ vznášal žalobca v podanom odvolaní aj právnu argumentáciu vo vzťahu k Spoločnému stanovisku Najvyššieho súdu SR pod č. 93/2015, krajský súd uvádza, že rozdielnosť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vyžadovala zaujatie zjednocujúceho postoja k právnej ochrane spotrebiteľa v takomto druhu vyvolaných súdnych sporov s uplatneným nárokom zo zabezpečovacej zmenky, a ak sa týchto právnych záverov Najvyššieho súdu SR držal v rámci rozhodnutia okresný súd a vo vyvolanom odvolacom konaní aj krajský súd, tak tento postup je zákonným postupom bez ohľadu na rozhodovaciu činnosť iných súdov, súdov iných štátov, na ktoré odkazoval žalobca v odvolaní.

24. Za tohto dôkazného stavu v dotknutej prejednávanej veci nebolo možné sa stotožniť s argumentáciou žalobcu vychádzajúcou výhradne z doloženej zmenky, bez prihliadania na ďalšie skutkové a právne okolnosti, ktoré vyšli v konaní najavo procesne prípustným spôsobom za rešpektovania rozsahu súdnej ochrany spotrebiteľov vyžadovanej právnym poriadkom SR a EÚ, a to i v rozhodnej dobe vzniku záväzkového právneho vzťahu, z ktorého pochádzajú žalobcom uplatňované nároky v tomto súdnom konaní. Posudzované rozhodnutie okresného súdu tak z procesného ani vecno-právneho hľadiska nevybočilo z rámca daného právnou úpravou aplikovanou okresným súdom, relevantnou pre rozhodnutie v danej veci, v spojení s vyššie uvádzaným spoločným stanoviskom. Bolo preto dôvodné v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP odvolaním napadnutý rozsudok vo výroku II., ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá, potvrdiť ako vecne správne rozhodnutie, v spojení aj so závislým výrokom III. o trovách konania.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Vzhľadom k výsledku tohto odvolacieho konania bolo zrejmé, že úspešnou stranou sporu bol žalovaný, ktorému však z obsahu spisu vznik trov tohto odvolacieho konania nevyplýval. Preto o nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté tak, že žalovaný nemá nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa ust. § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa ust. § 429 ods. 1 CSP dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa ust. § 429 ods. 2 CSP povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

Podľa ust. § 430 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa ust. § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Podľa ust. § 421 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa ust. § 432 CSP dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Podľa ust. § 433 CSP dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Podľa ust. § 434 CSP dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Podľa ust. § 435 CSP v dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.